

TYÖALOILTA

Kirkkolaiva 29.11.2012

Simon seurakunnan nuorisotyönohjaaja

Virpi Rajaniemi

Itkeekö täällä joku?

Lähes poikkeuksetta rippikoululaisia on vuosi toisensa jälkeen muistutettava siitä, kuinka kirkkotilassa käyttäydytään. Rippikoulun opettajat kehottavat nuoria kunnioittamaan kirkkoa rakennuksena ja paikkana. Kirkossa ei kuulu juosta tai möykätä.

Kuulemansa käskyt, kehotukset ja kiellot ovat viisitoistakesäiselle tuttuja fraaseja, joita he kuulevat myös koulussa ja kotona. Kirkossa näillä kielloilla ja käskyillä ei pyritä ainoastaan yleisen rauhan säilyttämiseen, eikä niiden tarkoitus ole vain ja ainoastaan kieltää kaikkea hauskaa. Sääntöjen takana on useimmiten toinen ihminen, kirkon penkissä istuva lähimmäinen.

Rippikoulun opettaja huomaa ja vaistoa myös rippikoululaisten takana, kirkon penkissä hiljaa istuvien omaisten surun ja tuskan. Nämä omaiset jäävät usein rippikoululaisilta huomaamatta. Heidän katseensa ei kiellä tai katso moittien rippikoululaisia. Sureva ihminen ei halua olla huomion keskipisteenä. Omaiset ovat tulleet kuuleman poisnukkuneen läheisensä nimen ja hakemaan kirkosta turvaa ja lohtua suruunsa. Jokainen meistä voi joskus olla tuon lähimmäisen paikalla. Paikalla, jossa toivomme ympärillämme olevilta ihmisiltä ymmärrystä ja tilaa. Haluamme surra rauhassa, tuossa kirkossa, jonne olemme tulleet.

Ikävä kyllä emme aina huomaa tai näe surevaa ihmistä. Emme aina ajattele tekojemme tai käyttäytymisemme seurauksia tai sitä, ketä me omalla toiminnallamme loukkaamme. Oma napa on meille tärkeä ja kun meitä itseämme naurattaa emme aina näe, että joku lähellämme itkee.

Surevan kohtaamiseen ei tarvita valmiita sanoja. Tärkeintä on asettua kuuntelemaan ja kuulemaan toista. Kun suru kohtaa ihmistä, hän tarvitsee alusta saakka vierellä olijoita. Aina ei tarvita puhekumppania, riittää kun toinen ihminen on läsnä. Jos pysähdymme kuuntelemaan kirkossa surevaa omaista, saatamme kuulla nyhkytystä ja hiljaista itkua. Silloin me kuulemme häntä.

Kun hiljennymme, voimme vaistota ja kuulla toisen surun sekä osoittaa samalla myötätuntoa ja kunnioitusta surevaa ihmistä kohtaan. Sureva kiittää hiljaisuudesta ja rauhasta. Hän ei halua kuulla räkättävää naurua tai uudelleen ja uudelleen toistuvia kiro sanoja.

Kirkko ei ole ainut paikka, jossa surevaan ihmiseen saattaa törmätä. Sureva voi tulla vastaan koulussa, työpaikalla tai kassajonossa. Varovaisuus ja hienotunteisuus ei ole koskaan pahitteeksi. Kaiken kiireen ja hulinan keskellä voi joskus miettiä: *Itkeeköhän täällä joku?*